

การพัฒนาแบบจำลองการปรับประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย The Development of an Experiential Model to Enhance Honesty for Pre School Children

ขวัญชนก ทองคู่¹, มณสิข สิริสมบุญ², วาริรัตน์ แก้วอุไร³, ปกรณ์ ประจันบาน⁴
Kwunchanok Thongkui, Monasit Sittisomboon, Wareerat Kaewurai, Pakorn Pachanban

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนาแบบจำลองการปรับประสบการณ์ 2) เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบจำลองการปรับประสบการณ์ 3) เพื่อทดลองใช้แบบจำลองการปรับประสบการณ์ และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการปรับประสบการณ์โดยใช้แบบจำลองการปรับประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย

การดำเนินการวิจัยเป็นแบบวิจัยและพัฒนา 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนาแบบจำลองการปรับประสบการณ์ ขั้นที่ 2 สร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบจำลองการปรับประสบการณ์ ขั้นที่ 3 ทดลองใช้แบบจำลองการปรับประสบการณ์ และขั้นที่ 4 ศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบจำลองการปรับประสบการณ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ เด็กปฐมวัย โรงเรียนญาณเรศวรพัฒนาศึกษาพัฒนาพิทยาคม อำเภอดงเจริญ จังหวัดพิษณุโลก ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 25 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ทำการทดลองใช้แบบจำลองการปรับประสบการณ์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ใช้เวลาในการทดลองรวมทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ โดยใช้แบบแผนการวิจัย One – Group Pretest – Posttest Design ทำการเก็บข้อมูลด้วยแบบประเมินความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย และแบบสังเกตพฤติกรรมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย แล้ววิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติทดสอบที (t – test แบบ dependent)

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านเห็นความสำคัญของการพัฒนาความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย เพราะเป็นวัยที่มีความสำคัญในการพัฒนาจริยธรรม เป็นระยะที่สำคัญที่สุดของการพัฒนาในทุกด้าน ครูควรเน้นพัฒนาความซื่อสัตย์ด้วยการสอนเด็กให้พูดความจริง ไม่โกหก รักษาคำพูด ไม่เอาเปรียบผู้อื่น ไม่เอาของของคนอื่นมาเป็นของตนเอง มีความยุติธรรม การพัฒนาความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย ควรมีการใช้วิธีการที่หลากหลาย จัดประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม การสร้างกิจกรรมให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ สอนแบบธรรมชาติ ใช้ประสบการณ์จริง สถานการณ์จริง ให้เด็กมีโอกาสฟัง เติมน้ำใจ สัมผัส ทดลอง เน้นการลงมือกระทำ ฝึกในเรื่องของชีวิตประจำวันและโยงให้เข้ากับจริยธรรมที่ครูต้องการพัฒนา

2. แบบจำลองการปรับประสบการณ์ที่พัฒนาขึ้น คือ แบบจำลองการปรับประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ หลักการ วัตถุประสงค์ สาระ กระบวนการจัดประสบการณ์ และการประเมินผล โดยกระบวนการจัดประสบการณ์ มี 4 ขั้นตอน ตามกระบวนการของ CTCA คือ 1) สร้างประสบการณ์รูปธรรม (Concrete experience) 2) ร่วมคิดร่วมทำ (Think pair share) 3) สรุป (Conclusion) และ 4)

¹ นิสิตระดับดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

² รองศาสตราจารย์ ดร., ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

³ รองศาสตราจารย์ ดร., กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

⁴ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

นำไปใช้ (Application) เมื่อนำไปใช้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ พบว่า โดยภาพรวมรูปแบบ การจัดประสบการณ์ มีความเหมาะสมในระดับมาก คู่มือการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด และเมื่อนำไปทดลองนําร่อง พบว่า รูปแบบการจัดประสบการณ์ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ทดลองได้

3. ผลการทดลองใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ พบว่า ความซื่อสัตย์หลังการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ที่พัฒนาขึ้นสูงกว่าก่อนจัดประสบการณ์อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

4. เด็กปฐมวัยส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบการจัดประสบการณ์ที่พัฒนาขึ้น เด็กอยากเรียนรู้และมีความสนใจในกิจกรรมที่ครูจัดให้เด็กได้ร่วมกิจกรรมกับครู โดยผ่านกิจกรรมที่หลากหลายสนองตอบความต้องการของตนเอง และยังส่งเสริมความซื่อสัตย์ให้กับเด็กปฐมวัย

คำสำคัญ : การพัฒนารูปแบบการสอน/ รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์/ ความซื่อสัตย์

Abstract

The purpose of this study were; 1) to study basic information for the development of the experiential model, 2) develop and assess the quality of the model, 3) try out and examine the results of using model, 4) investigate the satisfaction of pre-school children towards the experiential model. The research procedure comprised of 4 steps of research and development processes. 1) studying basic information of experiential model development, 2) construct and studying experiential model qualities, 3) studying experiential model implementation and 4) studying the satisfaction of pre-school children towards the experiential model.

The samples in this study were one class of 4-5 years old, kindergarten student in Yanarate Pattana Pittayakom School, Watbot Phitsanuloke Province, in second semester, academic year 2011, There were 25 students by purposive sampling technique. The experimentation, a one group pretest – posttest design, provided week for 8 weeks. The research tools were test of knowledge about honesty and honest behavior observation. The data was analyzed by t-test dependent.

The results of the research were found that:

1. All specialists attended the development to honesty for pre-school children because the age has the most important to develop morality in all respect.

The teacher emphasized the honesty enhancing with teaching to speak the truth, speak seriously, get the justice, not exploit, and not keep theirs to mine. The honesty, enhancing in pre-school children should integrate the various method comprised the direct-indirect experienced building, group interactive activity, real life learning, and real situation related activity.

2. The developed model consisted of 5 components; principles, objectives, contents, teaching and learning process, assessment and evaluation. The experiential model has in the line of CTCA that has 4 stages as follow 1) concrete experience, 2) think pair share, 3) conclusion and 4) application. When the model was verified quality specialist. They found that the model of experienced building was properly in high-level while the manual of experienced building was properly in the highest level. When they used the model to pilot study, found that experienced building model was suitably and apply well for pre-school children.

3. The honesty after learned by the experiential model was significantly higher than before at .05.

4. The pre-school children have a satisfaction toward the experiential model. The pre-school children want to learn and interesting in activities with teacher provide, meet their own needs, and enhance to honesty for pre-school children.

Keywords: The development of instructional model/ Instructional model to the emphasis on experience/ Honesty

ความเป็นมาของปัญหา

กระบวนทัศน์ใหม่เน้นการพัฒนาที่ให้ความสำคัญกับการสร้างศักยภาพและคุณภาพชีวิตของคนเป็นแกนหลักของการพัฒนา เนื่องจากบทเรียนที่เน้นการพัฒนาเชิงเศรษฐกิจเป็นหลัก ได้ส่งผลให้คุณภาพของการศึกษาและคนในสังคมเกิดความไม่สมดุล ทำให้ค่านิยมด้านวัตถุถูกใช้เป็นเครื่องบ่งชี้ความเจริญของสังคมมากกว่าค่านิยมด้านความดีงาม มองข้ามความหมายของการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข ทำให้เกิดการแข่งขันและการเอาเปรียบ โดยไม่คำนึงถึงคุณค่าของบุคคลอื่น คุณภาพของประชาชนจึงเต็มไปด้วยความฟุ้งเฟ้อ แข่งแย้ง แข่งขันไม่อดทน ขาดระเบียบวินัย ขาดความรับผิดชอบและคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม อีกทั้งปัญหาความยากจน ปัญหายาเสพติด ปัญหาการทุจริตประพฤติมิชอบในส่วนราชการที่ยังแก้ไขไม่หมด มีการทุจริตคอร์รัปชันมากขึ้นทั้งในระดับบุคคลและองค์กร ปัญหาความขัดแย้งของคนในสังคมมีเพิ่มมากขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2545, หน้า 6) สถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ชี้ให้เห็นว่าคุณธรรมจริยธรรมของคนไทยได้เสื่อมถอยลง และคุณภาพของการศึกษาการเรียนรู้ด้อยลง เป็นผลกระทบต่อกำลังคนของเยาวชนขาดจริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามระบบวิถีชีวิตที่ดีงามของคนไทย (พนม พงษ์ไพบูลย์ และคณะ, 2546, หน้า 307)

กระบวนการศึกษาอบรมและการเรียนรู้ในสังคมใหม่ จึงได้เน้นคุณค่าของการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมแก่ผู้เรียนเป็นสำคัญและเป็นหน้าที่สำคัญของการจัดการศึกษาในปัจจุบัน และการถ่ายทอดวัฒนธรรม ให้สมาชิกในสังคมมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ การปลูกฝังจริยธรรมในระดับปฐมวัยมีความสำคัญเช่นกัน เพราะเป็นกลุ่มประชากรที่หากได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและเหมาะสมแล้วก็เป็นรากฐานพื้นฐานในการพัฒนาจริยธรรมของเด็กในวัยสูงขึ้น ดังที่ พรอยด์ ได้กล่าวไว้ว่า 5 ปีแรก

ของชีวิตคน มีความสำคัญมาก เป็นระยะวิกฤตของการพัฒนาชีวิต บุคลิกภาพของผู้ใหญ่มักจะเป็นผลรวม 5 ปีแรก (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2544, หน้า 33) ยังมีแนวคิดที่สนับสนุนจาก ธีระพร อุวรรณโน (2526, หน้า 3) ว่าการเสริมสร้างจริยธรรมควรเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก เพราะเด็กยังอยู่ในระยะที่จะเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคมรวมทั้งกฎเกณฑ์ทางจริยธรรม เด็กวัยนี้เปรียบเหมือนผ้าขาวที่บุคคลรอบด้านจะนำกฎเกณฑ์และแนวการประพฤติปฏิบัติมาปลูกฝังได้ สิ่งเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาจริยธรรมของเด็กในวันข้างหน้า ทั้งดวงเดือน พันธุมนาวิน (2538, หน้า 78) ราศี ทองสวัสดิ์ (2539, หน้า 5) และ สุมณฑา พรหมบุญ (2544, หน้า 10) มีความเห็นพ้องกันว่า การพัฒนาจริยธรรมเด็กเป็นสิ่งจำเป็นมาก ช่วงวัย 3 - 8 ปี เป็นวัยที่เหมาะสมที่จะปลูกฝังจริยธรรม

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช (2542, หน้า 37, 39 - 40) ได้ทรงมีพระบรมราโชวาทพระราชทานเพื่อเชิญลงพิมพ์ในหนังสือวันเด็กประจำปีพุทธศักราช 2521, 2529, และ 2531 ดังข้อความในพระบรมราโชวาทตอนหนึ่งกล่าวว่า

“ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นพื้นฐานของความดีทุกอย่าง เด็ก ๆ จึงต้องฝึกฝนอบรมให้เกิดขึ้นในตนเอง เพื่อจะได้เติบโตขึ้นเป็นคนดีมีประโยชน์และมีชีวิตที่สะอาดที่เจริญมั่นคง...และอีกตอนหนึ่ง กล่าวว่า เด็กต้องหัดทำตัวให้สุภาพอ่อนโยน หมั่นขยันเอาการเอางานเอื้อเฟื้อ ช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจอยู่เสมอให้ติดเป็นนิสัยจะได้เติบโตขึ้นเป็นคนดีมีประโยชน์ มีความเจริญมั่นคงในชีวิตเด็กๆ ทำอะไรต้องหัดให้รู้ตัว การรู้ตัวอยู่เสมอจะทำให้เป็นคนมีระเบียบจะสามารถเล่าเรียนและทำการงานต่างๆ ได้โดยถูกต้องรวดเร็วจะเป็นคนที่จะสร้างความสำเร็จและความเจริญให้แก่ตนเอง แก่ส่วนรวมในอนาคตได้อย่างแน่นอน”

จากพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ได้ทรงเน้นถึงความสำคัญในการ

ปลูกฝังให้เด็กมีความซื่อสัตย์ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานของความดีงามซึ่งจะส่งผลต่อการอยู่ร่วมกันในสังคมต่อไปในอนาคต

ปัญหาประการหนึ่งซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาความซื่อสัตย์ พบว่า โรงเรียนและศูนย์พัฒนาเด็กเล็กยังไม่มียุทธศาสตร์และเป้าหมายในการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ สำหรับเด็กปฐมวัย และผู้บริหารครู ทั้งผู้ดูแล ขาดแนวคิด ขาดองค์ความรู้ ขาดแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรมเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของเด็กเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ ของเด็กปฐมวัย (เรืองศักดิ์ ปิ่นประทีป, 2546, หน้า 8) และยังมีการเน้นการให้ความรู้ด้านเนื้อหาหนัก การสอนในระดับปฐมวัยยังคงเน้นการบอกหนังสือ โดยละเลยการพัฒนาบุคลิกภาพ และการปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดีให้แก่เด็ก (วัฒนา มัคคสมัน, 2539, หน้า 1) ส่วนการสอนจริยศึกษาพบว่าไม่บรรลุตามจุดประสงค์ กลับใช้เนื้อหาทางจริยธรรมในการสอนอ่านภาษาไทยและการท่องจำ อีกทั้งครูส่วนใหญ่ใช้การสอนแบบบรรยายตามเนื้อหา เน้นทางด้านปัญญาหรือความจำ โดยครูทำหน้าที่ให้ข่าวสารและข้อเท็จจริงทาง ศาสนา พิธีและศีลธรรมแก่นักเรียนโดยมิได้จัดกิจกรรมให้เด็กเห็น เข้าใจ เลื่อมใสและปฏิบัติจริง (ชัยพร วิชาวุธ และธีรพร อูวรรณโณ, 2530, หน้า 33-34; เลขา ปิยะอัจฉริยะ, 2537, หน้า 468) จะเห็นได้ว่าปัญหาดังกล่าวได้มีการปฏิบัติอย่างไม่จริงจังและมิได้กระทำอย่างต่อเนื่อง แนวทางแก้ปัญหาดังกล่าว จึงควรให้ความสำคัญต่อวิธีการจัดการเรียนรู้จริยธรรมแก่เด็กปฐมวัยให้เหมาะสม เพื่อเตรียมเด็กให้พร้อมที่จะออกไปใช้ชีวิตในสังคมยุคโลกาภิวัตน์

การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ตามแนวคิดของ คอลบ์ (Kolb, 1984) เป็นการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์รูปแบบหนึ่งที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการพัฒนาการของเด็กปฐมวัย สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาจริยธรรมสำหรับเด็กปฐมวัย การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ (Experiential Learning) เริ่มแรกมาจากงานของ ดิวอี้ (Dewey, 1967) ที่ว่า การเรียนรู้ต้องเชื่อมโยงกับประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง ทั้งโดยธรรมชาติหรือสถานการณ์จำลอง รวมทั้งการสังเกตประสบการณ์ของผู้อื่นจะช่วยให้การเรียนรู้มีความหมายต่อตนเองรู้สึกผูกพันมีความต้องการ และความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้ต่อไป (ทิตนา แหมมณี, 2546, หน้า 130) การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ตามทัศนะของคอลบ์ และชัยพร วิชาวุธ

ผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากประสบการณ์เชิงรูปธรรม โดยผ่านการสะท้อนประสบการณ์ในด้านต่างๆ และปรับประสบการณ์เหล่านั้นมาสู่การทดลอง และการปฏิบัติกับปัญหาจริง จากการที่การเรียนรู้เชิงประสบการณ์เน้นที่การแก้ปัญหา การสะท้อนคิด และการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ด้วยเหตุผลตามแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้คิดแนวทางการพัฒนาความซื่อสัตย์ให้เกิดขึ้นกับเด็กปฐมวัยด้วยกระบวนการเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย เป็นแนวทางให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาได้นำไปพัฒนาการสอนในการจัดการเรียนรู้และพัฒนาเด็กให้เกิดการเรียนรู้ทางจริยธรรมความซื่อสัตย์ อันจะเป็นประโยชน์ต่อเด็กต่อครูและเสริมสร้างสังคมคุณภาพได้ในอนาคตตามเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติและพระราชบัญญัติการศึกษาฉบับปัจจุบัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

การพัฒนาแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐาน สำหรับการพัฒนาแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย
2. เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย
3. เพื่อทดลองใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนาแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย มีขอบเขตการวิจัยตาม 4 ขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนา ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับกระบวนการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์แบบ

เน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ สำหรับเด็กปฐมวัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา 1) แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาการในการพัฒนาความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย และรูปแบบการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ 2) ข้อมูลเกี่ยวกับความจำเป็นและความสำคัญในการพัฒนาความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย 3) ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการเทคนิคการจัดประสบการณ์ และการประเมินความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

2. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล 1) เอกสาร ตำรา และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาการในการพัฒนาความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย และรูปแบบการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ 2) ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการจัดประสบการณ์ระดับปฐมวัย จำนวน 7 คน

3. ขอบเขตด้านตัวแปร ความซื่อสัตย์ที่มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับเด็กปฐมวัย กระบวนการเทคนิคการจัดประสบการณ์ และการประเมินความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย

ขั้นที่ 2 ขั้นสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบในสาระปฐมวัยตามหลักสูตร ทั้ง 4 เรื่อง คือ เรื่องเกี่ยวกับตัวเด็ก บุคคลและสถานที่ ธรรมชาติ และสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็ก ในหน่วยการจัดประสบการณ์ ดังนี้ การสื่อสาร น้ำ ข้าว วันพ้อ โลกสวยด้วยมือเรา ตาวิเศษ ฤดูหนาว และวันขึ้นปีใหม่ ในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์

การตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดประสบการณ์ โดยการทดลองนำร่องกับเด็กปฐมวัย จำนวน 15 คน

2. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล 1) ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการจัดการจัดประสบการณ์ระดับปฐมวัย จำนวน 5 ท่าน 2) กลุ่มทดลองนำร่อง ได้แก่ เด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลนครสวรรค์พัฒนาพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลก เขต 3 อำเภอวัดโบสถ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 15 คน

3. ขอบเขตด้านตัวแปร ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความเหมาะสมของรูปแบบ คู่มือการใช้รูปแบบการจัด

ประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ สำหรับเด็กปฐมวัย

ขั้นที่ 3 ขั้นทดลองใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ในขั้นนี้ผู้วิจัยนำรูปแบบการจัดประสบการณ์ที่พัฒนาขึ้นมาทดลองใช้กับเด็กปฐมวัย โดยจัดประสบการณ์ตามรูปแบบ จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ในสาระปฐมวัยตามหลักสูตร ทั้ง 4 เรื่องคือ เรื่องเกี่ยวกับตัวเด็ก บุคคลและสถานที่ ธรรมชาติ และสิ่งต่างๆ รอบตัวเด็ก ในหน่วยการจัดประสบการณ์ ดังนี้ การสื่อสาร น้ำ ข้าว วันพ้อ โลกสวยด้วยมือเรา ตาวิเศษ ฤดูหนาว และวันขึ้นปีใหม่ ช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยสอดแทรกกิจกรรมที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์เข้าไปในกิจกรรมการจัดประสบการณ์

2. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล 1) ประชากร คือ เด็กปฐมวัย ในโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 3 จำนวน 5,040 คน 2) กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กปฐมวัย ของโรงเรียนอนุบาลนครสวรรค์พัฒนาพิทยาคม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 25 คน

3. ขอบเขตด้านตัวแปร 1) ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดประสบการณ์ด้วยรูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์ 2) ตัวแปรตาม ได้แก่ ความซื่อสัตย์

ขั้นที่ 4 ขั้นศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดประสบการณ์ด้วยรูปแบบการจัดประสบการณ์ในด้านต่างๆ ได้แก่ รูปแบบการจัดกิจกรรม ความสนใจในการทำกิจกรรม และการทำแบบทดสอบ

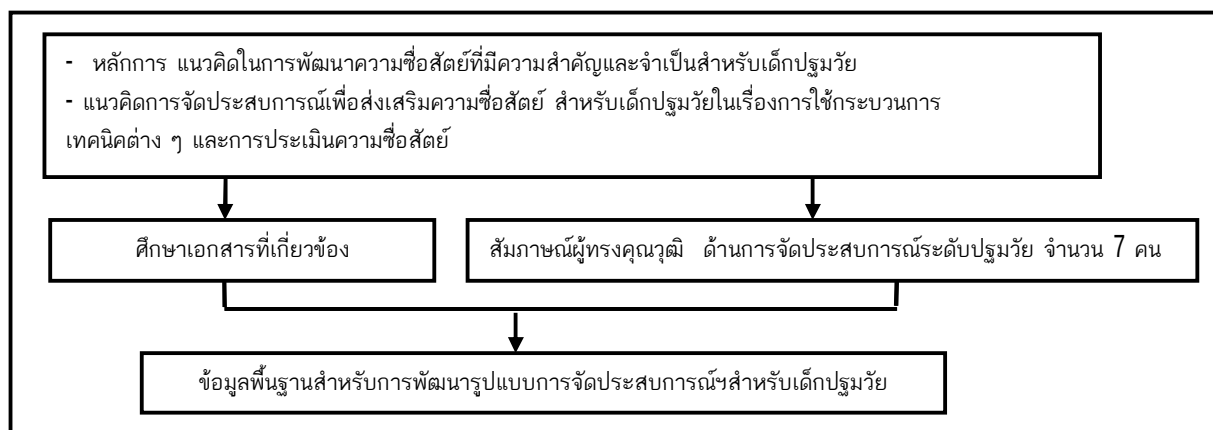
2. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล เด็กปฐมวัย ของโรงเรียนอนุบาลนครสวรรค์พัฒนาพิทยาคม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 25 คน

3. ขอบเขตด้านตัวแปร ความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการจัดประสบการณ์โดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ สำหรับเด็กปฐมวัย

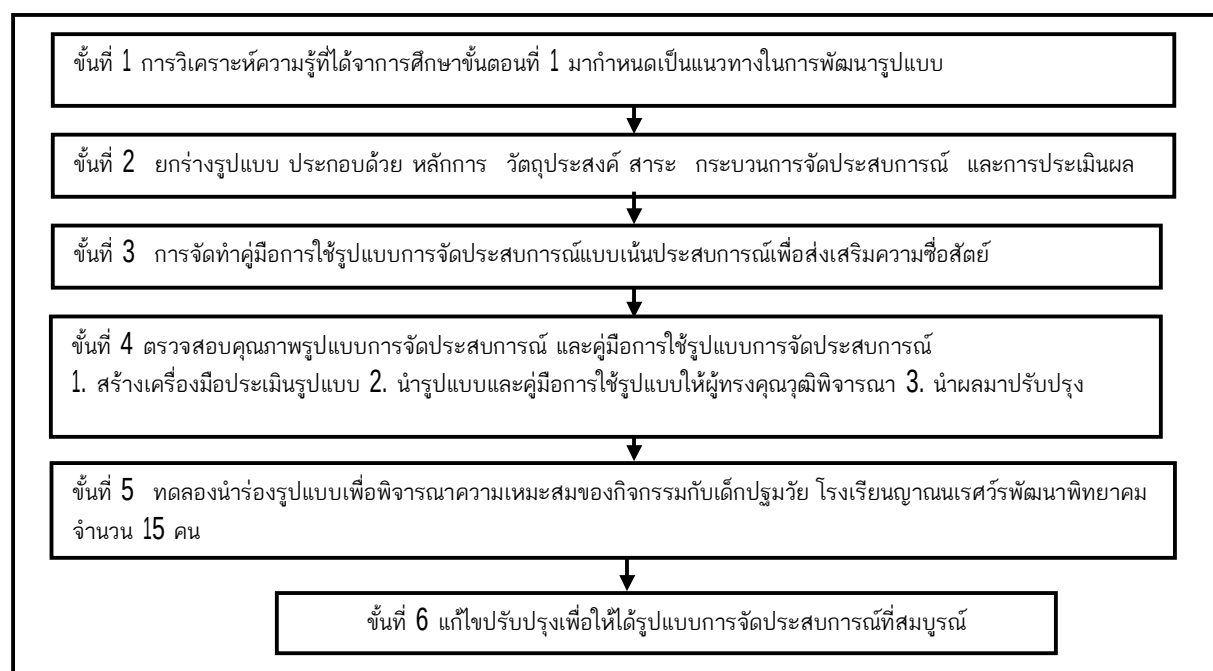
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา 4 ขั้นตอน ดังแผนภาพต่อไปนี้

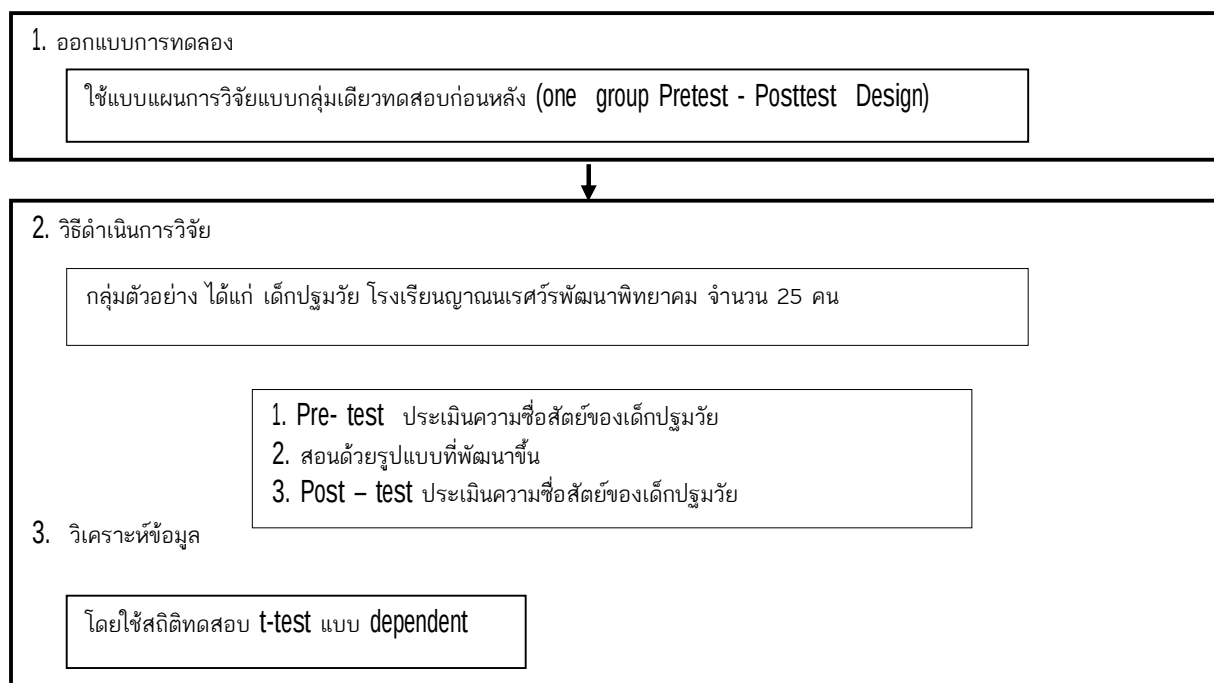
ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์ ต่อไปนี้

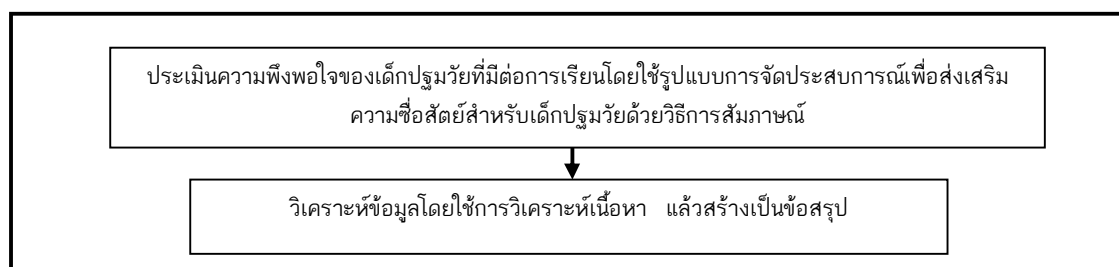
ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดประสบการณ์

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการใช้รูปแบบการการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมเพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ สำหรับเด็กปฐมวัย

ขั้นตอนที่ 4 ประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย

ภาพ 1 ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยเพื่อการพัฒนาแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย

ผลการวิจัย

1. ผลจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า มีทฤษฎีพัฒนาการและการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย คือ ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจต์ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Robert Bandura) ทฤษฎี

การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ตามรูปแบบของคอล์บ (The Kolb's Model) และรูปแบบการเรียนรู้ของชัยพร วิชาวุธ (2542, หน้า 4-5)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้นำผลการจากสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการศึกษาปฐมวัย พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านเห็นด้วยและให้ความสำคัญกับการพัฒนาความซื่อสัตย์ในระดับเด็กปฐมวัย เพราะเป็นวัยที่มีความสำคัญในการพัฒนาจริยธรรมเพราะเป็นระยะที่สำคัญที่สุดของการพัฒนาในทุกด้าน ซึ่งเด็กจะซึมซับสิ่งต่างๆ รอบตัวได้ง่าย

ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เด็กได้รับจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนาจริยธรรม การพัฒนาความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัยนั้น ครูควรเน้นพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ด้วยการพูดความจริงไม่โกหก ไม่ขโมย รักษาคำพูด ไม่เอาเปรียบผู้อื่น ไม่เอาของของคนอื่นมาเป็นของตนเอง มีความยุติธรรม ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าการพัฒนาความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัยควรมีวิธีการจัดประสบการณ์ คือ ควรมีการใช้วิธีการที่หลากหลาย จัดประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม การสร้างกิจกรรมให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็ก สอนแบบธรรมชาติ ให้ประสบการณ์จริง ชีวิตจริง สถานการณ์จริง ให้เด็กมีโอกาสฟัง เดิน สัมผัส ทดลองทำ เน้นให้เด็กได้ลงมือกระทำ ฝึกในเรื่องของชีวิตประจำวันและโยงเข้าเรื่องจริยธรรมต่าง ๆ ที่ครูประสงค์จะพัฒนา การสร้างคำถามของครูที่จะฝึกเด็กให้คิดวิเคราะห์ด้วยคำถาม และการเป็นแบบอย่างของครูสำคัญ เพราะเป็นการสอนแบบธรรมชาติ โดยไม่รู้ตัว เด็กเกิดการเรียนรู้ตามธรรมชาติ ดังนั้นครูจึงต้องเป็นแบบอย่างที่ดี ทั้งบุคลิกภาพและการกระทำในคำพูด และผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านเห็นตรงกันว่า การประเมินความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยนั้น ควรใช้วิธีประเมินโดยใช้แบบประเมินความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย ซึ่งควรมีลักษณะเป็นสถานการณ์ในเด็กเลือกตอบ รองลงมา ควรใช้การสังเกตพฤติกรรมร่วมกับการใช้แบบประเมินด้วย

2. ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดประสบการณ์

2.1 ผลการสร้างรูปแบบการจัดประสบการณ์มีดังนี้

2.1.1 รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ ในเด็กปฐมวัย มีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการวัตถุประสงค์ สาระ กระบวนการจัดประสบการณ์ และการประเมินผล โดยรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีกระบวนการสำคัญ 4 ขั้นตอน ตามกระบวนการ CTCA คือ ขั้นสร้างประสบการณ์รูปธรรม (C) โดยให้เด็กได้ใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าเป็นการกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ขั้นร่วมคิดร่วมทำ (T) เป็นขั้นที่让孩子มีการเรียนรู้ร่วมกัน มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ การช่วยเหลือและการยอมรับกันและกัน ขั้นสรุป (C) เป็นขั้นตอนที่เด็กได้จากการเรียนรู้ ที่ได้ร่วมกันทบทวนเกี่ยวกับสิ่งที่ได้มีประสบการณ์มาหรือได้ค้นพบ และขั้นนำไปใช้ (A) เป็นขั้น

การประยุกต์ใช้สิ่งที่เด็กได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมร่วมกันว่าสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

2.1.2 คู่มือการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ เป็นเอกสารที่เสนอเกี่ยวกับคำแนะนำในการใช้รูปแบบในส่วนของการปฏิบัติด้านการจัดประสบการณ์ บทบาทผู้สอนบทบาทของผู้เรียน และรายละเอียดเกี่ยวกับแผนการจัดประสบการณ์ตามลำดับขั้นตอนของรูปแบบการจัดประสบการณ์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จำนวน 8 สัปดาห์ 24 แผน โดยผู้วิจัยกำหนดองค์ประกอบของแผนการจัดประสบการณ์ ดังนี้คือ ชื่อแผนการจัดประสบการณ์ ชื่อหน่วย ชื่อเรื่อง เวลาที่ใช้ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการประเมิน สำหรับเนื้อหาที่นำมาใช้ในแต่ละแผนการจัดประสบการณ์นั้น ผู้วิจัยได้นำเรื่องเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น และความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่มาบูรณาการเข้ากับหน่วยการเรียนรู้ในระดับปฐมวัย และนำมาจัดทำเป็นแผนการจัดประสบการณ์

2.2 ผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดประสบการณ์

2.2.1 ผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดประสบการณ์ที่พัฒนาขึ้นโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน พบว่า รูปแบบการจัดประสบการณ์ และคู่มือการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์มีคุณภาพอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.41$, $SD = 0.14$) และ ($\bar{x} = 4.45$, $SD = 0.15$) ตามลำดับ

2.2.2 ผลการทดลองนำร่อง เพื่อศึกษาความเหมาะสมของกิจกรรมกับเด็กปฐมวัยนำร่อง จำนวน 15 คน พบว่า แผนการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบการจัดประสบการณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถนำไปใช้จัดประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยเพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ได้

3. ผลการทดลองใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย เมื่อทดสอบด้วยแบบประเมินความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้ว พบว่า คะแนนการทดสอบด้วยแบบประเมินความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย หลังเรียน ($\bar{x} = 16.08$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 6.48$) อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อประเมินด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย พบว่า คะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์หลัง

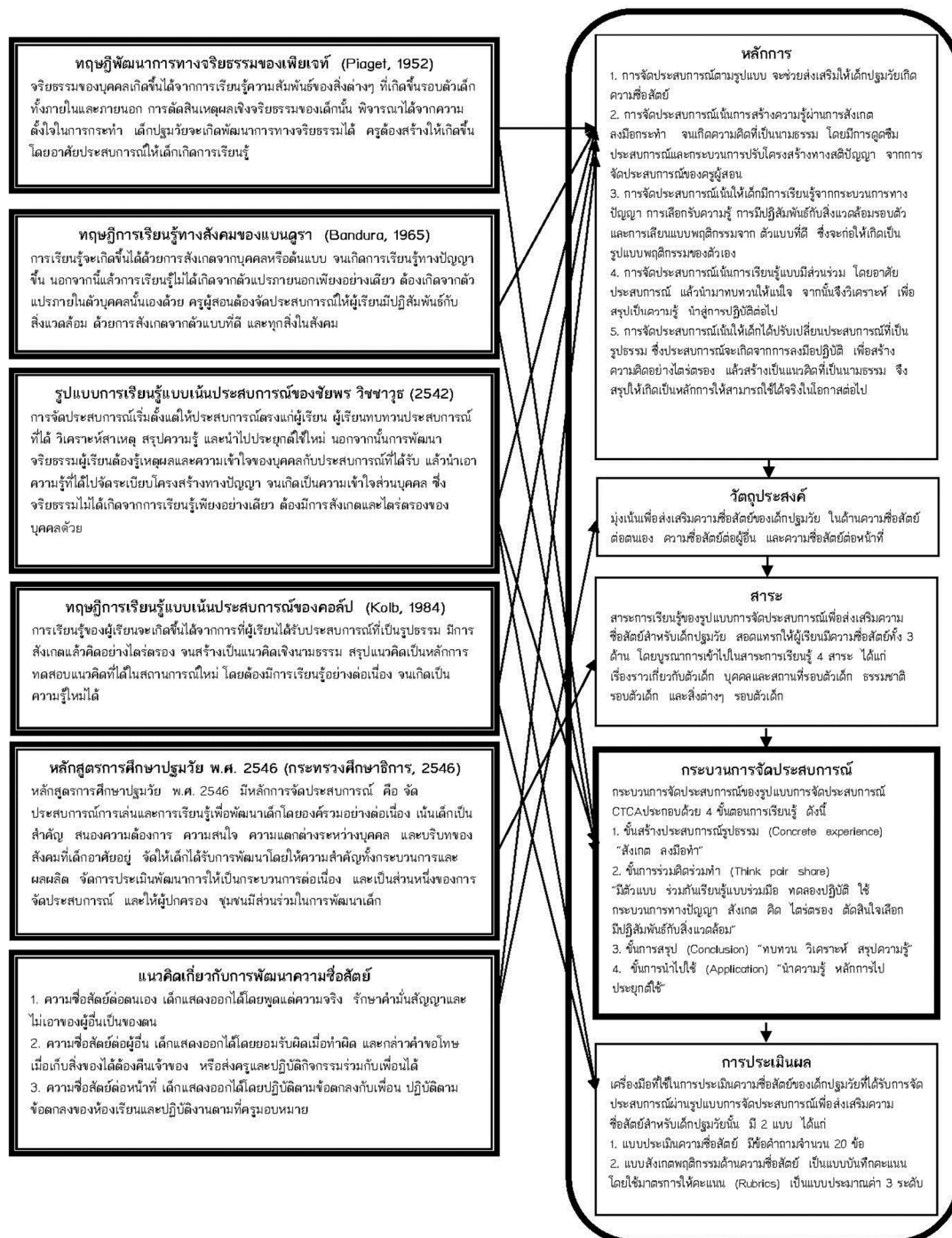
เรียน ($\bar{x} = 22.72$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 12.28$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน

4. ผลการประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ พบว่าเด็กปฐมวัยส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการเรียน จะเห็นได้จากเด็กอยากเรียนรู้อีกและมีความสนใจในกิจกรรมที่ครูจัดให้ เด็กได้ร่วมกิจกรรมกับครูโดยผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย

สนองตอบความต้องการของตนเอง และยังส่งเสริมความซื่อสัตย์ให้กับเด็กปฐมวัยด้วย อีกทั้งกระบวนการจัดประสบการณ์ยังช่วยส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีความต้องการที่จะแสดงความซื่อสัตย์ออกมาอีกด้วย

จากรูปแบบการจัดประสบการณ์ที่พัฒนาขึ้นสามารถนำเสนอรูปแบบการจัดประสบการณ์ได้ ดังแผนภาพนี้

รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย มีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

1. รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย มีคุณภาพ เนื่องจากผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาโดยเริ่มจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาจริยธรรมในเด็กปฐมวัย โดยมุ่งเน้นการพัฒนาจริยธรรมในด้านความซื่อสัตย์ จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในการพัฒนาเด็กปฐมวัยในประเด็นของการมุ่งพัฒนาความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย การศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางสังคม และการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ ทำให้ได้ข้อมูลที่จะเป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์สำหรับส่งเสริมความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย โดยผู้วิจัยนำข้อมูลดังกล่าวมาจัดทำเป็นรูปแบบการจัดประสบการณ์ จากนั้นจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพของรูปแบบ อีกทั้งได้ไปทดลองใช้นำร่องกับเด็กปฐมวัยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในเชิงปฏิบัติ ด้วยกระบวนการดังกล่าวทำให้เชื่อได้ว่ารูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย เป็นรูปแบบการจัดประสบการณ์ที่มีคุณภาพ และสามารถนำไปใช้ได้จริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวาริรัตน์ แก้วอุไร (2554) ที่ได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียน สู่สังคมแห่งคุณธรรม ภูมิปัญญา และการเรียนรู้ พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพดี และสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนโดยองค์รวมทั้งด้านคุณธรรม ภูมิปัญญา และการเรียนรู้

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ มีคะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมและคะแนนที่ได้จากการประเมินด้วยแบบประเมินความซื่อสัตย์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดประสบการณ์ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดประสบการณ์แต่ละแผนนั้น มีแนวทางการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบการจัดประสบการณ์ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น เริ่มจากขั้นประสบการณ์รูปธรรม ให้เด็กได้ใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า เป็นการกระตุ้น

ให้เด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็นได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ขั้นการร่วมคิดร่วมทำ เป็นขั้นที่เด็กมีการเรียนรู้ร่วมกัน มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ การช่วยเหลือและการยอมรับกันและกัน ขั้นสรุปเป็นขั้นตอนที่เป็นผลที่ได้จากการเรียนรู้ที่เด็กได้ร่วมกันทบทวน เกี่ยวกับสิ่งที่ได้มีประสบการณ์มา หรือได้ค้นพบชิ้นนำไปใช้ เป็นขั้นการประยุกต์ใช้สิ่งที่เด็กได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมร่วมกันว่าสามารถนำไปใช้ในการทำงานได้อย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของพัชรสวนแก้ว (2545, หน้า 45) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยเกิดขึ้นได้เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่สังเกตได้ และยังสอดคล้องกับแบนดูรา (Bandura, 1977, p. 4-5)

ที่กล่าวว่า บุคคลจะได้มาซึ่งความรู้จะต้องเกิดจากการที่เข้าได้รับประสบการณ์หรือการสังเกตสิ่งต่างๆ รอบตัว การได้มาซึ่งรู้นั้นเป็นการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงศักยภาพของพฤติกรรม แล้วบุคคลก็จะรอโอกาสในการแสดงพฤติกรรมนั้นในเวลาที่เหมาะสมต่อไป อีกทั้งยังสอดคล้องกับชัยพร วิชาวุธ (2542, หน้า 4-5) ที่กล่าวว่า ขั้นตอนในการจัดประสบการณ์เรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ จะต้องให้เด็กเกิดประสบการณ์ตรง มีการทบทวนสิ่งที่เด็กได้รับ วิเคราะห์ความรู้หลังจากได้ทบทวนจึงสรุปความรู้ที่ได้ แล้วจึงนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. เด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์สำหรับเด็กปฐมวัย เนื่องจากการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบการจัดประสบการณ์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนั้น มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบและเป็นขั้นตอน มีกระบวนการจัดประสบการณ์ที่ชัดเจน และสามารถดำเนินการจัดประสบการณ์ได้อย่างต่อเนื่องพบว่า ผู้เรียนมีความสนใจในกิจกรรม เกิดการอยากรู้อยากเรียน มีความสนุกสนานกับกิจกรรม ได้มีการร่วมกิจกรรมกับครูผู้สอน เด็กปฐมวัยสามารถแสดงออกถึงพฤติกรรมที่ตอบสนองหลังจากเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์แล้ว เช่น ต้องการจะเป็นเหมือนตัวละครในนิทาน หรือได้แสดงพฤติกรรมเหมือนเช่นในนิทาน ทั้งนี้อาจเกิดจากกระบวนการจัดประสบการณ์ทำให้เด็กปฐมวัยเกิดความพึงพอใจ แล้วเชื่อมโยงนำไปสู่ความคิดที่จะสร้าง

ความซื่อสัตย์ให้เกิดขึ้นกับตนเอง แล้วนำไปสู่ความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น และความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบการจัดประสบการณ์ไปใช้

1. ผู้บริหารโรงเรียน ควรสนับสนุนให้ครูผู้สอน นำรูปแบบการจัดประสบการณ์ที่สร้างขึ้นไป จัดเป็นกิจกรรมให้กับเด็กปฐมวัย โดยการเน้นการจัดประสบการณ์ใน 4 ขั้นตอนตามรูปแบบการจัดประสบการณ์ CTCA (The Concrete experience, Think pair share, Conclusion and Application an Experimental Model) ได้แก่ การสร้างประสบการณ์รูปธรรม โดยผ่านประสาทสัมผัสทั้งทางตรงและทางอ้อม การร่วมคิดร่วมทำ ให้เด็กทำกิจกรรมโดยการมีส่วนร่วม เรียนรู้การทำกิจกรรมร่วมกัน การสรุปให้เด็กได้มีโอกาสทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ผ่านมา และการนำไปใช้ เป็นการประยุกต์สิ่งที่ได้เรียนรู้ไป

ใช้จริง จนเกิดการเห็นคุณค่า มีเจตคติที่ดีต่อจริยธรรม เพื่อให้เด็กปฐมวัยเกิดการพัฒนาด้านความซื่อสัตย์

2. การจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ให้แก่เด็กปฐมวัย ครูผู้สอนควรตระหนักถึงการ จัดประสบการณ์ที่หลากหลายให้แก่เด็ก ได้แก่ การใช้นิทาน เพลง คำคล้องจองสถานการณ์ตัวอย่าง บทบาทสมมติ การสนทนาซักถาม การเป็นแบบอย่างที่ดีของครู เป็นต้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์ ไปพัฒนาจริยธรรมด้านอื่น เช่น ความเมตตา กรุณา ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลการใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ ระหว่างเด็กปฐมวัยในเขตเมืองกับเขตชนบท

3. ควรมีการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์แบบเน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ ไปพัฒนาอย่างต่อเนื่องกับนักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2545). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545 – 2550)*. กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- ชัยพร วิชชาวุธ. (2542, เมษายน – มิถุนายน). กลยุทธ์ใหม่ในการพัฒนาบุคคล : การเรียนรู้เชิงประสบการณ์. *จุลสารพัฒนาข้าราชการ. 18(2) : 3 – 14*.
- ชัยพร วิชชาวุธ และธีระพร อูวรรณโณ. (2530). *แนวคิดและพัฒนารูปแบบใหม่ในการปลูกฝังจริยธรรม: จริยธรรมกับการศึกษา. โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการคณะครุศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2538). *ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม การวิจัยและการพัฒนาบุคคล. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ. กรุงเทพฯ.*
- ทิสนา แคมมณี. (2546). *การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยม : จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : บริษัทเมธีทัปส์ จำกัด.*
- ธีระพร อูวรรณโณ. (2526). *แล้วจะเสริมสร้างจริยธรรมกับคนวัยใด. ครุศาสตร์. 11(14) : 1 - 6. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- พนม พงษ์ไพบูลย์ และคณะ. (2546). *รวมกฎหมายการศึกษาเข้าสู่โครงสร้างใหม่กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช.*
- พัชรี สวนแก้ว. (2545). *จิตวิทยาพัฒนาการและการดูแลเด็กปฐมวัย. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดวงกมล จำกัด.*
- ภูมิพลอดุลยเดช, พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา. (2542). *คำสอนพ่อ ประมวลพระบรมราโชวาทและพระดำรัสเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน/มูลนิธิโตโยต้าประเทศไทย และมูลนิธิสิดศรี - สฤติวงศ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์*

- ราศี ทองสวัสดิ์. (2539). *เอกสารอบรมเชิงปฏิบัติการกลยุทธ์การสอนอนุบาล*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เรืองศักดิ์ ปิ่นประทีป. (2546). *แผนการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อเสริมคุณธรรมจริยธรรมเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ : สถาบันสวัสดิภาพและพัฒนาเด็ก มูลนิธิเด็ก.
- เลขา ปิยะอัจฉริยะ. (2537). *การพัฒนาจริยธรรมของเด็ก : การพัฒนาพฤติกรรมเด็ก*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- วาริรัตน์ แก้วอุไร. (2554). *การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนสู่สังคมแห่งคุณธรรม ภูมิปัญญา และการเรียนรู้. วารสารวิชาการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, ปีที่ 6 ฉบับที่ 15 มกราคม – เมษายน 2554, หน้า 11-20.*
- วัฒนา มัคคสมัน. (2539). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามหลักการสอนแบบโครงการเพื่อเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยอนุบาล*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมนทา พรหมบุญ. (2544). *การปฏิรูปการศึกษาปฐมวัย. วารสารการศึกษาปฐมวัย, ปีที่ 5 (1), หน้า 10.*
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2544). *จิตวิทยากับการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Bandura, A. (1977). *Social Learning Theory*. New Jersey : Prentice – Hall.
- Dewey John. (1967). *Democracy and Education*. New York.
- Kolb David. (1984). *Experiential learning*. New Jensey : Prentice – Hall.
- Piaget, Jean. (1952). *The Moral Judgement of Child*. Illinois : the Press, 960.